

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. Z.
právně zast. Mgr. Andreou Eger, advokátkou se sídlem náměstí
Republiky 60, 347 01 Tachov

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR – odbor azylové a migrační politiky Praha
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3. 12. 2024 proti rozhodnutí žalovaného, č. j. OAM-1544/ZA-ZA11-P11-2023 ze dne 11. 10. 2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 10. 2024, č. j. OAM-1544/ZA-ZA11-P11-2023 žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci, který je občanem Ruské federace, byly jeho obavy z návratu do Ruska, z případného odvodu do armády a jeho nasazení do bojů na Ukrajině, dále snaha legalizovat si svůj

pobyt na území ČR, neboť mu byl trvalý pobyt za účelem sloučení s občanem ČR, na který zde pobýval od roku 2001, zrušen z důvodu jeho trestné činnosti. Žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že by ve své vlasti mohl být pronásledován. Tvrzení právní zástupkyně žalobce o nebezpečí perzekuce žalobce v Rusku žalovaný odmítl jako zcela nedůvodná a zjevně účelově uvedená s cílem vytvořit žalobci jakýkoliv azylový příběh, neboť její vyjádření v naprosté většině nekorespondují s vyjádřeními žalobce ohledně skutečností týkajících se jeho života, o nichž sám ve svých výpovědích, předtím, než do řízení vstoupila jeho právní zástupkyně, hovořil. S ohledem na zásadní rozpory mezi vyjádřeními žalobce a jeho právní zástupkyně správní orgán vyjádření právní zástupkyně žalobce ze dne 30. 7. 2024 nevyužil jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí a v něm uvedenými argumenty se již dále nezabýval s tím, že ani předložené články z webových serverů nesvědčí o cíleném pronásledování žalobce ve smyslu zákona o azylu ani o bezprostředně hrozícím nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu zpět do vlasti.

2. Žalovaný poukázal na to, že právní zástupkyně žalobce nevysvětlila, jak by mohl být žalobce mobilizován za situace, kdy nikdy neabsolvoval základní vojenskou službu a vzhledem ke svému věku ji již ani absolvovat nemůže. Právní zástupkyně žalobce zmiňovaná absence garance ochrany žadatelů o mezinárodní ochranu, uprchlíků a jiných ohrožených osob se žalobce, který je občanem Ruska, v žádném ohledu netýká. Pokud je ve vyjádření právní zástupkyně žalobce uvedeno, že žalobce opakovaně protirežimně vystupoval na sociálních sítích, je třeba uvést, že žalobce během správního řízení o žádném protirežimním vystupování na sociálních sítích ani jinde nehovořil, stejně tak nehovořil ani o tom, že je aktivním účastníkem ukrajinské náboženské společnosti. Co se týká tvrzení právní zástupkyně žalobce, že tento nedisponuje platným osobním dokladem Ruska a v případě jeho navrácení je povinen nejen požádat o vydání nového dokladu, jemuž předchází povinné nahlášení se na vojenskou správu, jež může rozhodnout o jeho zařazení do mobilizace, a rovněž může na podkladě shromážděných informací vznést podnět na odejmutí občanství, pak správní orgán uvedl, že žalobce se zcela zřejmě neobával obrátit se na zastupitelský úřad jeho vlasti v ČR se žádostí o vydání nového cestovního pasu, jenž mu byl bez jakýchkoli problémů vydán, a zapsán do ruského vnitřního pasu, aniž by byl např. upozorněn, že se vyhýbá vojenské službě. Ani tato tvrzení právní zástupkyně žalobce tak neodpovídají vlastním vyjádřeními žalobce a jsou zcela nepodložená.

II.

Žaloba

3. Žalobce namítal především odůvodněnou obavu z pronásledování v zemi původu spočívající v nuceném podrobení se mobilizačním dekretům prezidenta Ruské federace, a to i s ohledem na jeho politický postoj k agresi Ruské federace vůči Ukrajině, již žalobce z osobních důvodů vnímá jako újmu sobě vlastní.
4. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav a nezhodnotil všechny relevantní důkazy, především skutečnost, že by byl v případě návratu do země původu vystaven reálnému riziku pronásledování ze strany ruských státních orgánů, neboť odmítl spolupracovat s ruským režimem a vyjádřil nesouhlas s jeho politikou, a je proto vystaven riziku perzekuce. Žalovaný to však neuznal jako dostatečný důvod pro poskytnutí ochrany, přestože odmítnutí vojenské služby v Rusku může vést k vážným represím

včetně vězení a špatného zacházení. Žalobce dále upozornil na zhoršující se situaci v oblasti lidských práv v Ruské federaci, jež představuje přímé ohrožení života a zdraví žalobce, pokud by byl nucen vrátit se do Ruska.

5. Žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil předložené články z webových serverů www.24tv.ua a www.rtv.com týkající se skryté mobilizace v Rusku. Dále žalobce polemizoval s tvrzeními žalovaného ohledně nasazování branců do bojů a povolání k vojenské službě, jež může být v určitých případech dle pokynů Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky důvodem k ochraně. Žalobce dále uvedl, že srovnání s okolnostmi udělování ochrany Syřanům naznačuje diskriminační přístup žalovaného k občanům Ruska. S ohledem na uvedené pak žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému k opětovnému projednání.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17. 12. 2024 zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že žalobní námitky považuje za neopodstatněné, neboť skutečnosti prezentované žalobcem a zjištěné v průběhu správního řízení nemohly být vyhodnoceny jako důvod k udělení mezinárodní ochrany. Ani tvrzení uvedená v žalobě nejsou podložena patřičnou argumentací prokazující jejich důvodnost a míjejí se s obsahem správního spisu. Žalobce poukazuje na to, že odmítl spolupracovat s ruským režimem, a vyjádřil nesouhlas s jeho politikou, avšak v průběhu správního řízení nic takového neuvedl. Z jeho sdělení naopak vyplývá, že Ruskou federaci opustil spolu s matkou ve věku svých 10 ti let a s výjimkou jedné návštěvy se tam již nevrátil a činnost, již by mohly ruské státní orgány považovat za nepřátelskou, nevyvíjel, ani se o dění v Rusku nijak nezajímal, o situaci v zemi ví, ale aktivně nic v této souvislosti nedělá. Důvodnou žalovaný neshledává ani námitku nesprávnosti a neaktuálnosti shromážděných podkladových informací, neboť v zájmu řádného zjištění stavu věci přistoupil po shromáždění původních podkladových informací k jejich nahrazení podklady aktuálnějšími, s nimiž byl žalobce seznámen. Žalobní námitky stejně jako písemné vyjádření žalobcovy právní zástupkyně neberou v potaz autentická sdělení žalobce a jdou nad rámec vymezený jím prezentovanými důvody a souvislostmi a žalovaný je proto nutně vnímá jako zcela účelové. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by články z webových serverů předložených žalobcovou právní zástupkyní pominul, neboť se zabýval jejich obsahem, avšak byl nucen konstatovat, že tyto o cíleném pronásledování žalobce ani o jemu hrozícím nebezpečí vážné újmy pro případ jeho návratu do Ruska nesvědčí s ohledem na absenci jejich vazby k žalobci, a z tohoto důvodu je jako podklad pro rozhodnutí nevyužil.
7. Žalovaný se dále zabýval obavou žalobce z případného odvodu do armády a nasazení do bojů na Ukrajině a uvedl konkrétní důvody, proč ji neshledal důvodnou. Sám žalobce přitom deklaroval jako důvod své žádosti snahu legalizovat si pobyt v ČR poté, kdy předchozí pobytové povolení pozbyl z důvodu trestné činnosti, již zde páchal, avšak k tomuto institut mezinárodní ochrany neslouží. Žalovaný proto dospěl k závěru, že individuální okolnosti případu žalobce nesvědčí o přítomnosti důvodů, pro něž by mu měla být udělena mezinárodní ochrana v jakékoliv formě, neboť důvodnost jím tvrzené obavy z hrozícího pronásledování či nebezpečí vážné újmy nebyla prokázána. Žalovaný dále odkázal mj. na rozhodnutí 3 Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005, v němž se NSS vyjádřil

k podání žádosti o azyl cizincem až po dlouhé době strávené v ČR poté, co jsou jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti jeho pobytu na tomto území již vyčerpány, ztíženy či omezeny.

8. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV.

Posouzení věci soudem

9. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání s ohledem na stanovisko žalobce.

10. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

V.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba není důvodná.

12. Z obsahu správního spisu mj. vyplývá, že žalobce podal dne 8. 11. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Je státním příslušníkem Ruské federace, do ČR přicestoval ve svých 10 ti letech s matkou, tj. v roce 1999, trvalý pobyt mu byl udělen v roce 2001 za účelem sloučení s občanem ČR. Žalobce byl v ČR třikrát odsouzen, přičemž v souvislosti se spácháním trestného činu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1/2C trestního zákoníku mu bylo rozsudkem OS Tachov sp. zn. 9 T 133/2015 ze dne 17. 12. 2015 uloženo podmíněné odsouzení k trestu odnětí svobody s dohledem v počtu dvou roků, zkušební doba 4 roky. Rozsudkem OS Tachov ze dne 24. 5. 2021 sp. zn. 8 T 45/2021 byl žalobce odsouzen schválením dohody o vině a trestu dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku k podmíněnému odsouzení k trestu odnětí svobody s dohledem a k peněžitému trestu, trest byl zahlazen. Rozsudkem OS Tachov ze dne 3. 8. 2022 sp. zn. 1 T 101/2022 dle § 274 odst. 1/2A trestního zákoníku byl žalobce odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky k peněžitému trestu, trest byl zahlazen, žalobci byl na 2 roky uložen zákaz řízení motorových vozidel.

13. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je svobodný, již dva roky má ukrajinskou přítelkyni. Do ČR přicestoval ve věku 10 ti let za matkou, jež zde již žila. Od té doby byl v Rusku jen jednou, již neví kdy. O mezinárodní ochranu nikdy nikde předtím nežádal. Je zcela zdravý. Při pohovoru dne 13. 11. 2023 uvedl, že se již nepamatuje, kdy byl v kontaktu s ruskými státními orgány, je to již hodně dlouho. Cestovní doklad si bez problémů vyřídil na ambasádě v Praze na jaře 2023. Povolení k trvalému pobytu v ČR mu bylo zrušeno asi týden nazpět, důvodem byla jeho trestní minulost. Při odsouzení nebyl brán ohled na to, že vždy řádně pracoval, nemá žádné dluhy, od poslední trestné činnosti se již napravil a žije se svojí přítelkyní řádný život. To, že by mu v případě návratu do Ruska něco hrozilo, odvozuje ze zpráv, z nichž se dozvídá, že do války ihned berou lidi v obdobné situaci, v jaké je on, tedy kteří se vyhnuli vojenské službě a utekli do zahraničí. Má zato, že i když do zahraničí z Ruska odešel v deseti letech, měl se tam vrátit a jít do armády, ale on nemá válku vůbec rád. Vojenskou správou nebyl nikdy kontaktován, ale kdyby se do Ruska vrátil, ukázalo by se, že se vojně vyhýbal. Při vyřizování cestovního dokladu se nikdo o vojně nezminil, s ruskými

státními orgány neměl dosud žádný problém. V Rusku žije pouze jeho 89letá babička. O dění v Rusku se nijak nezajímal, aktivně nic nedělá, nevyvíjel činnost, již by mohly ruské státní orgány považovat za nepřátelskou. Doufá, že uspěje s odvoláním proti zrušení pobytu, neboť do Ruska se nemůže vrátit, nic tam nemá, jeho rodina je v ČR. Matce, jež za 3 roky půjde do důchodu, pomáhá s nákupy a podobně.

14. Žalovaný vycházel z Informací MV ČR OAMP: Ruská federace ze dne 31. 10 2023, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí – Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, z informace ze dne 31. 12 2023, Informace Finské imigrační služby, vyhýbání se odvodům během mobilizace, Náhradní civilní služba a Základní vojenská služba, účast vojáků základní vojenské služby ve válce na Ukrajině ze dne 21. 3. 2024, Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí – zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí a Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 8. 7. 2024, Informace Finské imigrační služby – Rusko – Vyhýbání se odvodu během mobilizace, aktualizace stavu ke dni 15. 9. 2023.
15. Z výše uvedených informací, jež byly podkladem pro vydání rozhodnutí vyplývá, že neexistují informace, že by lidé navracející se do Ruska po dlouhodobém pobytu ze zahraničí byli systematicky vyslýcháni, nicméně např. aktivisté, novináři, blogeři apod. mohou čelit např. doptávání, resp. neformálnímu pohovoru. Ze zahraničí navrátilci se jedinci nemohou být v současné době odvedeni do armády, neboť tato kampaň skončila, pokud by bylo rozhodnuto o jejím pokračování, mohou být předvoláni k odvodu, pokud splňují příslušná kritéria, přičemž nemohou být potrestáni za opuštění země, neboť během období mobilizace v Rusku neplatily žádné oficiální zákazy cestování. Pokud se jedinec nedostavil k vojenské komisi a zemi opustil poté, co obdržel právně platnou výzvu, může být pohnán k odpovědnosti za správní přestupek. Pokud se jedinci podařilo ze země uprchnout poté, co se dostavil k vojenské komisi a poté, co pro něj byl vydán mobilizační příkaz, může být obviněn z neoprávněného opuštění vojenského útvaru nebo místa výkonu služby. Základní vojenská služba je povinná pro osoby od 18 do 30 let. Ruské bezpečnostní složky nemají kapacitu, aby zvládaly kriminalizovat všechny protiválečné projevy na sociálních sítích. Co se týká možnosti vycestování a návratu do vlasti, zákon garantuje svobodu pohybu uvnitř země, zahraničního cestování, emigrace, repatriace s tím, že v některých případech úřady tato práva omezovaly. Konkrétně je vycestování do zahraničí omezeno u osob, jež porušily soudní rozhodnutí, u osob podezřelých, obviněných nebo odsouzených za trestný čin, u osob majících nesplacené dluhy či majících přístup k utajovaným informacím.
16. Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

17. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“
18. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
19. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
20. Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“
21. V tomto řízení je spornou otázkou, zda je odůvodněná obava žalobce z pronásledování vrátí-li se na území Ruské federace a dále jeho obava z mobilizace a nasazení do bojů na Ukrajině.
22. První žalobcová námitka se týkala obav žalobce z pronásledování v zemi původu spočívající v donucení podrobit se příslušným mobilizačním dekretům s ohledem na nesplnění občanských závazků vůči Ruské federaci spočívajících v branné povinnosti. Žalobce tvrdil, že tato hrozba je ve vztahu k němu o to tristnější, neboť z pohledu svých politických postojů nesouhlasí s agresí vůči Ukrajině.
23. Z výše uvedených Informací shromážděných žalovaným týkajících se sankcí za neplnění branných povinností je zřejmé, že žádná z v nich popsanych situací nedopadá na situaci žalovaného, který Rusko opustil ve svých 10 ti letech, tudíž jím tvrzené obavy z odvodu do armády a nasazení do bojů na Ukrajině nejsou s ohledem na jeho individuální okolnosti uvedené výše důvodné. Zároveň žalobce v průběhu pohovorů provedených v rámci správního řízení nikdy nezmínil, že by kdy měl jakékoli problémy se státními úřady Ruské federace, a to ať již z důvodu neabsolvování základní vojenské služby či z jiných důvodů, nezmínil ani, že by aktivně jakýmkoliv způsobem vyjadřoval nesouhlas se zahraniční politikou Ruska či jím vedenou válkou na Ukrajině. Naopak výslovně uvedl, že se o dění v Rusku nijak nezajímal, aktivně v tomto ohledu nic nedělal

a nevyvíjel činnost, již by mohly ruské státní orgány považovat za nepřátelskou. Je třeba uvést, že základní vojenskou službu žalobce neabsolvoval z důvodu nepřetržitého dlouhodobého pobytu v ČR již od dětského věku a s ohledem na okolnosti jeho vycestování proto nelze očekávat, že by byl za neabsolvování základní vojenské služby jakýmkoliv způsobem sankcionován. Žalobce navíc v současné době přesahuje věk, v němž je možno brannou povinnost vykonat a nemůže proto být mobilizován, navíc za situace, kdy nikdy nebyl odveden a neabsolvoval základní vojenskou službu. Žalobce neuvádí ani žádné skutečnosti, jimiž by doložil reálnost svých obav z toho, že by byl podroben mobilizačním dekretům či vystaven sankcím za nesplnění branné povinnosti či by dokonce byl nasazen do trestních oddílů, navíc v situaci, kdy částečná mobilizace, jež byla v Rusku vyhlášena od 21. 9. 2022, již byla ukončena a z aktuálních veřejně dostupných informací plyne, že v současnosti neprobíhá, byť jsou postupně novelizovány zákony ohledně branné povinnosti a rozšiřován okruh mužů, kteří mohou být povoláni. Ve vztahu k žalobci je však třeba konstatovat, že tato obava není z výše uvedených důvodů důvodná. Je tudíž nadbytečné zabývat se další žalobní argumentací vztahující se k interpretaci důvodnosti udělení mezinárodní ochrany pro nesouhlas s plněním branné povinnosti v domovské zemi.

24. Žalobce se dále domnívá, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav a nezhodnotil všechny relevantní důkazy a nevzal dostatečně v úvahu, že by byl žalobce v případě návratu do země původu vystaven reálnému riziku pronásledování ze strany ruských státních orgánů jakožto osoba, jež odmítla spolupracovat s ruským režimem a vyjádřila nesouhlas s jeho politikou a s agresí vůči Ukrajině. Z vyjádření žalobce v průběhu provedených výslechů však bez pochybností vyplývá, že nepatří do skupiny osob, jež svůj nesouhlas s ruskou zahraniční politikou a agresí projevují či v minulosti projevily veřejně, např. prostřednictvím sociálních sítí. Žalobce sám uvedl, že se o dění v Rusku nezajímal, nijak se politicky neangažoval a nikdy neměl problémy se státními orgány Ruské federace, což potvrzuje i skutečnost, že mu byl bez problémů vydán nový cestovní doklad. Žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost, z níž by bylo možno dovozovat riziko, že by byl v případě návratu do své domovské země azylově relevantním důvodem pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod či z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání politických názorů, že by mu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání či že by mu dokonce hrozila vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Není zřejmé, jaké nezhodnocené důkazy žalobce v této souvislosti míní, za situace, kdy žádné nepředložil ani neoznačil.
25. V uvedené souvislosti je nezbytné zmínit, že z vyjádření žalobce v průběhu správního řízení zcela jednoznačně vyplývá jeho snaha zlegalizovat si prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany svůj pobyt v ČR poté, co mu bylo z důvodu opakovaně páchané trestné činnosti, pro niž byl 3x odsouzen, zrušeno povolení k trvalému pobytu. Pokud žalobce argumentuje svým napravením, pak nelze odhlédnout od toho, že od doby jeho posledního odsouzení uplynul rok a půl, tedy relativně krátká doba. Kromě toho žalobce v souvislosti s hodnocením své trestní minulosti neprojevil příliš sebereflexe uvádí-li, že jej do trestné činnosti zatahli jeho staří kamarádi, avšak poté, co mu do duše promluvila jeho přítelkyně, se napravil. Z tohoto je zřejmé, že žalobce zcela pomíjí existenci vlastní svobodné volby ohledně svého konání a přijetí zodpovědnosti za ně. Jakožto cizí státní příslušník závislý na povolení k pobytu si přitom musel být vědom

možných důsledků páčání trestné činnosti, zejména je-li opakovaná. Ačkoli byl žalobce opakovaně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody, k peněžitému trestu a byl mu uložen zákaz řízení motorových vozidel, vyslovuje výhrady k přísnosti uložených trestů. Že žalobcovou jedinou motivací k podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo pozbytí pobytového oprávnění, nikoli obava z možného pronásledování v zemi původu, potvrzují i jeho výpovědi v průběhu správního řízení, z nichž jednoznačně vyplývá, že se nikdy politicky neangažoval, o dění v Rusku se nezajímal, nijak proti němu nevystupoval či se nevyjadřoval. Žalobní argumentace, v níž se žalobce prezentuje jako osoba, jež odmítla spolupracovat s ruským režimem, vyjádřila nesouhlas s jeho politikou, a je proto vystavena riziku perzekuce, se tedy zcela míjí s opakovanými tvrzeními žalobce v průběhu správního řízení. S ohledem na žalobcův dosavadní zcela bezkonfliktní vztah k Rusku není ani zřejmé, z jakého důvodu by na něj měly dopadnout represivní zákony omezující v Rusku základní práva na svobodu projevu, shromažďování a sdružování.

26. Není ani zřejmé, jakým způsobem by na žalobce mohla dopadnout jím tvrzená nedostatečná ochrana žadatelů o mezinárodní ochranu, uprchlíků a jiných ohrožených osob v Rusku, když žalobce, který je ruským státním občanem, nikdy o mezinárodní ochranu v Rusku nežádal a ani, zcela logicky, nelze předpokládat, že by to měl v úmyslu, a je proto evidentní, že do žádné z uvedených kategorií nepatří.
27. Soud se s ohledem na výše uvedené neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav a nezhodnotil všechny relevantní důkazy zejména v souvislosti s tím, že je žalobce osobou, jež odmítla spolupracovat s ruským režimem a vyjádřila nesouhlas s jeho politikou a z tohoto důvodu je vystavena riziku perzekuce. Ani v rámci soudního řízení žalobce nepřichází se žádnými konkrétními skutkovými tvrzeními či důkazy, jež by jeho tvrzení prokazovaly. Není tedy jediný důvod, pro nějž by se žalobce mohl považovat za odpůrce režimu, jemuž hrozí v zemi původu sankce. Soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného o účelovosti nově uplatněných tvrzení žalobce.
28. Žalobce dále namítal, že žalovaný nezohlednil jím předložené podklady, konkrétně články z webových serverů www.24tv.ua a www.rtv.com. Soud ani v tomto případě neshledal žalobní námitku důvodnou a zcela se ztotožňuje s argumentací žalovaného. Z uvedených článků je zřejmé, že žalobce by se teoreticky mohly týkat skutečnosti obsažené jen v jednom z těchto článků a to ten, který zmiňuje předložený návrh zákona, který předpokládá, že by „někdejší migranti, kteří neabsolvovali vojenskou službu a nesplnili vojenskou povinnost, byli zbaveni občanství.“ Zatím jen zcela teoretická a nejistá možnost zbavení občanství však není důvodem, jímž žalobce svoji žádost o mezinárodní ochranu odůvodňuje a není možné ji ani považovat za možné pronásledování z příčin uvedených v zákoně o azylu ani za sankci, jež by měla, s ohledem na žalobcovu argumentaci v rámci správního i soudního řízení, pro něj představovat zásadní újmu. Žalovaný proto nepochybil, pokud tyto podklady pouze vzal na vědomí a nepoužil je jako samostatný podklad pro rozhodnutí.
29. Poslední část žalobní argumentace směřovala na srovnání postavení žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících ze Sýrie a Ruska, přičemž žalobce vyslovil názor, že plošné udělování ochrany Syřanům a nevyhovění jeho žádosti naznačuje

diskriminační přístup vůči ruským občanům, jenž je v rozporu s principem spravedlnosti a rovnosti. Ani tuto argumentaci soud neshledal důvodnou. Je třeba zdůraznit, že ve věcech mezinárodní ochrany je každý případ posuzován individuálně na základě konkrétního azylového příběhu žadatele. Zároveň je na místě uvést, že ani způsob rozhodování o mezinárodní ochraně osob pocházejících ze Sýrie není konstantní a neměnný a na osoby pocházející ze Sýrie přestává být nazíráno tak, že jsou plošně ohroženy občanskou válkou.

30. Zároveň nelze opominout, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal cca 25 let poté, co přicestoval do ČR, a to evidentně v přímé souvislosti s ukončením pobytového oprávnění, přičemž nezmínil žádné důvody, jež by prodlevu mezi jeho přicestováním do ČR a podáním žádosti o mezinárodní ochranu vysvětlovaly.
31. Soud zároveň považuje za potřebné uvést, že skutečnost, že jedním z motivů žalobce pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu, sama o sobě nevylučuje, že mu v případě navrácení do země původu hrozí azylově relevantní pronásledování (viz rozsudek NSS ze dne 18.5.2011, č.j. 5 Azs 6/2011-49). V tomto konkrétním případě však soud nebezpečí takového pronásledování z výše uvedených důvodů neshledal. Žalovaný řádně odůvodnil i důvody, pro něž žalobci neudělil mezinárodní ochranu ani doplňkovou ochranu z důvodů uvedených v §12, 13 a 14, 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž soud se odůvodněním napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. V rámci správního řízení shromážděné podklady rozhodnutí, z nichž žalovaný vycházel, jsou svým obsahem i aktuálností dostačující. S ohledem na výše uvedené soud žalobu neshledal důvodnou a v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

VI.

Náklady řízení

32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 24. 3. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně